

Sfinții ÎNCHISORILOR

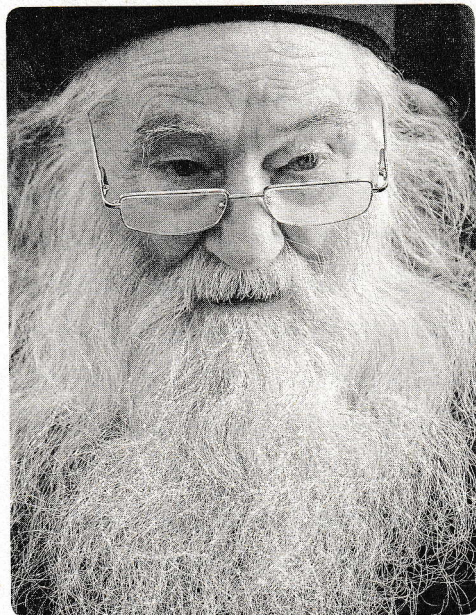
Mănăstirea
PALTIN PETRU-VODĂ
2019

SUMAR

9	PROLOG
12	JUSTIN PÂRVU
22	ARSENIE PAPACIOC
38	ADRIAN FĂGETEANU
50	SOFIAN BOGHIU
64	DANIIL (SANDU) TUDOR
78	GHERASIM ISCU
94	ILIE LĂCĂTUȘU
104	GHEORGHE CALCIU DUMITREASA
114	DIMITRIE BEJAN
128	CONSTANTIN SÂRBU
146	ILARION V. FELEA
160	CRĂCIUN OPREA
170	IOAN SABĂU
180	NICOLAE STEINHARDT
194	MIHAIL LUNGEANU
202	ATANASIE ȘTEFĂNESCU
216	PAULIN CLAPON
222	TRAIAN TRIFAN
236	VALERIU GAFENCU
254	IOAN IANOLIDE
270	GHEORGHE JIMBOIU
282	VIRGIL MAXIM

294	MIRCEA VULCĂNESCU
308	RADU GYR
332	PETRE ȚUȚEA
346	GEORGE MANU
358	NICOLAE PURCĂREA
372	CONSTANTIN OPRIȘAN
394	OCTAVIAN ANASTASESCU
402	CONSTANTIN (TACHE) RODAS
418	MIHAELA IORDACHE
430	TEODOSIA (ZORICA) LAȚCU
438	MONAHIA PANGRATIA
454	ASPAZIA OȚEL PETRESCU
468	NICOLAE IONIȚĂ
472	MĂRTURII ALE SFINȚENIEI
476	EPILOG
479	COLOFON

12

Motto: „Cine spune adevărul poate să piardă azi, dar să câștige pentru totdeauna, fiindcă nimic nu se face fără știința lui Dumnezeu; în toate e o încercare și o dovadă de dragoste a lui Dumnezeu“ (Părintele Justin Pârvu).

~

Părintele Justin s-a născut de ziua Sfântului Mare Mucenic Haralambie, pe 10 februarie 1919, în satul Petru-Vodă, comuna Poiana Teiului, județul Neamț. „Copilăria asta frumoasă și bogată pe care am

trăit-o eu, m-a ajutat să îndur multe din încercările pușcăriei. În zona de la munte unde bărbații sunt mai mult plecați la lucru, mamele erau acelea care se osteneau cu nașterea, cu creșterea, cu formarea caracterelor și cu influența în viața spirituală pe care o aveau ele“.

Zona Moldovei în care s-a născut Părintele Justin este considerată Athosul României, datorită mănăstirilor de călugări și de maici. Părintele Justin, copil fiind, avea o icoană cu care se culca și se trezea înaintea ochilor: Sf. Munte al Athosului, scăldat de Marea Egee cu mănăstirile și chiliile sihaștrilor și în înălțime Sfânta Treime binecuvântând pe nevoitori. Mama sa, Ana, îl ducea în duminici și sărbători la mănăstirile Durău, Secu, Sihăstria, Neamț. Ideea de mănăstire i-a venit copilului Iosif, pe când dormea acasă în cerdac și se trezea cu muntele Ceahlău, după cum însuși povestește cu haz. Apoi era mănăstirea Neamț cu tipografia, iar cărțile erau o atracție

pentru viitorul monah. Mai târziu, la plecarea de la Seminarul monahal de la Cernica de lângă București, își amintea de lacrimile tatălui său, Gheorghe, pe care avea să-l vadă pentru ultima dată.

Părintele a intrat în mănăstire la vârsta fragedă de 17 ani. În mănăstirea Durău a cunoscut călugări foarte buni trăitori, cerești, o Filocalie vie. Acolo erau duhovnicii unei generații care avea o tradiție spirituală solidă, o responsabilitate în fața lumii, oameni care iubeau valorile ortodoxe, care își puneau viața pentru biserică, pentru neam și familie. Acei părinți erau cu totul cerești: Părintele Pahomie, om de rugăciune, Părintele Dometian, om de dragoste, Părintele Irinarh, atât de lepădat de cele lumești, Părintele Irimia Schivnicul, mare postitor, care-i învăța Rugăciunea lui Iisus.

PREVESTIRE MINUNATĂ

După Sfintele Paști, prin anul 1948, după Izvorul Tămăduirii se scotea de la Durău icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului și se mergea cu ea prin satele de pe valea muntelui. Pe când aduceau acasă icoana, Părintele Justin împreună cu un alt părinte au văzut colțul sticlei icoanei spart. Acesta a fost un semn și a urmat arestarea după două săptămâni. La icoană, la mănăstire, avea să revină după 17 ani.

Părintele a suferit 16 ani în închisorile comuniste pentru credința în Dumnezeu și neam. Acei ani au însemnat mult în viața sa. Mai întâi, spunea părintele, trăiești cea mai importantă experiență pe care o poți avea în timpul vieții: să te cunoști pe tine însuși pe calea suferinței. Ca preot, începe să-și facă un scop din răspunderea față de viața spirituală a celorlalți deținuți, încât rugăciunea devenea cu mult mai puternică decât era înainte de detenție. În închisoare, durerea proprie nu mai era simțită pentru că altcineva murea lângă tine. „Moartea făcea parte din viața noastră. O vedeam ca pe o izbăvire, căci este poarta spre viața de dincolo pe care ne-o dorim. Oricum moartea mi-a fost tovarăș și mai înainte, pe frontul de est când am mers ca preot cu trupele române până la Odessa“.

TEMNIȚELE COMUNISTE – FABRICI DE MARTIRI

14

Închisori precum Aiud, Gherla, Canal erau fabrici de martiri în cel mai literal sens al cuvântului. Când ești martorul degradării propriului trup, nu ai în fața ochilor decât moartea. Însă cea mai cumplită dintre morți este complacerea în minciună și renunțarea la lupta pentru adevăr. Anchetele erau astfel reale confruntări cu duhul perfidiei înstăpânit în fiara comunistă, sortit să pângărească haina neprihănită a conștiinței. „Când anchetatorii întrebau: «Despre ce ați vorbit? Cum ați organizat rezistența?», eu răspundeam: «Nu, nimic din aceste lucruri», doar lucruri obișnuite, dar răspunsul adevărat nu era acceptat de ei și, în sfârșit, eram atât de bătuți și de torturați fizic și psihic până acceptam să semnăm o hârtie în care se spunea că noi știam totul, pusesem la cale cine știe ce plan și că eram criminali. Și așa ajungeam de luam 10 sau 15 ani pedeapsă”. Arestat în noaptea de 14 mai 1948 spre a fi anchetat de Securitatea din Roman, reținut în penitenciarul Suceava aproape un an, Părintele Justin va fi condamnat la detenție, în temnița cruntă a Aiudului, la 17 mai 1949 (conform Documentului emis de Tribunalul Militar Iași pentru repartizarea deținuților arestați în lotul FDC Roman). Folosindu-se din plin de harul preoției, singura preocupare devine pentru Părintele Justin cum să-i pregătească pe acei oameni închiși, pentru moarte. Săvârșește pe ascuns de ochii gardienilor Sfintele Taine: spovedania prin alfabetul morse și Sf. Liturghie cu mare sacrificiu și jertfă. În infernul închisorilor comuniste, acolo unde se voia reeducarea ființei umane prin anularea sufletului, după 12 ani Părintele Justin a mărturisit că tot mai crede în Dumnezeu. Acolo se aflau toate categoriile: profesori universitari, ingineri, doctori, judecători și preoți. Fiecare a învățat unul de la celălalt, închisoarea fiind o școală, o universitate a vieții pline de respect și de mărturisire a adevărului de credință. Într-una din zile în curtea închisorii Aiud, în urechile deținuților a răsunat întrebarea caraliilor: „Cine crede încă în Dumnezeu? Cine crede încă în această tâmpenie?”. În adâncul ființei părintelui Justin se naște o răzvrătire „sfântă”: „Știți, am simțit o puternică revoltă interioară. Am realizat că acesta e momentul, indiferent de ceea ce putea să mi se întâmple, chiar dacă mă trimiteau înapoi în celulă sau într-un lagăr de muncă. Regimul era diferit: într-un lagăr de muncă – era mai

ușor, chiar dacă te exterminau în ambele locuri. Când am auzit întrebarea, eu am sărit. Eu eram în spatele acestei adunări de aproximativ 120 de bărbați. Am ieșit în față, sprijinit de alții. Toți eram slăbiți, eram niște umbre, niște fantome. Am ieșit în față. Omul a spus: «Vino aici!» – arătându-mi stânga lui. «Cine altcineva crede ca acesta?». Numai 7 au stat la locurile lor, oamenii lor, informatorii, care intraseră printre noi și își trădau colegii. M-au izolat 9 zile și mi-au dat porția de mâncare cunoscută: câte 200 de grame de apă sărată, seara, și o bucățică de pâine de 100 de grame. După două săptămâni, am fost dus la mina de plumb de la Baia Sprie într-o mașină a închisorii în condiții oribile și am stat acolo doi ani“. Regimul exterminator de muncă în mină, lipsa hranei și a unor condiții minime de viață decentă îi vor șubrezi sănătatea. După greva foamei din 1956, părintele este retrimis la Aiud pentru efectuarea ultimilor patru ani de detenție din cei 12 primiți inițial, perioadă de adâncire și lămurire a sensului unei vieți răstignite pentru neam și pentru credință: „Priveam lucrurile în ansamblu. Și vedeam că toată prezența noastră acolo nu este altceva decât păcatele noastre și ale neamului nostru. Poporul român avea nevoie de sacrificiul unei generații ca să se fortifice. Să piardă pe moment ca să câștige pe termen lung. Deci noi eram cei puși acolo, ca să ducem povara unei națiuni. Și cu atât mai mult cu cât intram și acumulam anii aceștia, 8,9,12,14,15,16, cu atât nu mă mai interesa altceva. Tot ce putea interveni era ca un dar de la Dumnezeu: moarte sau viață. O zi mai mult era un dar spre pocăință de la Dumnezeu“. În anul 1960, care ar fi trebuit să fie al eliberării, întrebat de securiști: „Dacă îți dăm drumul acum, ce ai să faci?“, Părintele Justin le răspunde cu dârzenia-i caracteristică: „Ce am făcut și până acum“. Urmarea: o nouă condamnare de 4 ani la muncă silnică în Delta Dunării. Frigul, foamea, bătăile și umilințele îi vor împleti cunună pe altarul sufletului sfințit de mireasma rugăciunii: „În închisori aveam pururi în minte paraclisul Maicii Domnului și alte acatiste care mi-au fost de mare ajutor. **Suferința aceea din închisoare era adevărata stare călugărească.** La baza mănăstirii este suferința. Vrei să trăiești creștinește? Vrei să te apropii de Dumnezeu? Trebuie să te zbați să ajungi la aceste laude pe care le face Biserica, să nu le mai spui prin simplu cuvânt, ci să le trăiești prin căldura aceasta a harului.

Și să le transformi în duh. Trăirea și suferința trezesc în monah rugăciunea“, zicea Părintele Justin. Nu o dată a mărturisit că în închisoare a învățat să se roage cu adevărat, că frumusețea rugăciunilor, a Sfintei Liturghii din spatele gratiilor nu a mai trăit-o niciodată în libertate.

16

ELIBERAREA DIN TEMNIȚĂ, REVENIREA LA VIAȚA MONAHALĂ

La ieșirea din temniță, în 1964, a fost pentru o perioadă muncitor forestier, apoi a intrat la mănăstirea Secu ca preot monah până în 1975. Timp de opt ani nu s-a mai despărțit de povățuirea caldă a marelui duhovnic, părintele Paisie Olaru de la care și-a întărit smerenia și dragostea față de aproapele. La Mănăstirea Secu a avut ascultarea de stupar și făcea adesea aluzii la hărnicia și truda albinelor, servind pe oricine îi trecea pragul cu un fagure alb. În primăvara anului 1975 a reușit să plece la Muntele Athos, în Grădina Maicii Domnului, dar „dorul de țară“ l-a adus înapoi acasă, unde poți la fel să te mântuiești.

În 1977, în toamnă, pleacă de la Mănăstirea Secu la Mănăstirea Bistrița, unde se află icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana. Părintele Justin iubea cel mai mult slujbele bisericii și cânta la strană. Tot la Mănăstirea Bistrița, îl întâlnește pe călugărul cărturar Ioanichie Bălan, autorul *Patericului românesc* și formează o mică obște misionară, în slujire, ascultare, smerenie, iubire de aproapele. Pentru Părintele Justin, precum avea să spună, aceasta a fost cea mai frumoasă perioadă a vieții sale. Chiar atunci, în anii comunismului veneau oameni din toate colțurile țării la chilia părintelui, se ruga pentru ei, îi îndruma, făcea botezuri și cununii în taină. Întotdeauna durerea ascunsă în cuvintele oamenilor lovea în centrul ființei lui. Ca monah, Părintele Justin își părăsea singurătatea, căci „monahismul este adevărata armă a unei națiuni, care trebuie să lupte întotdeauna în linia întâi a bătăliei“.

CTITOR AL MĂNĂSTIRILOR PETRU-VODĂ ȘI PALTIN

După revenirea timp de un an la mănăstirea Secu, în 1991, întemeiază mănăstirea de la Petru-Vodă, Neamț, al cărei Stareț și duhovnic a fost, iar în

anul 2000 ridică un așezământ de educație pentru copiii săraci care adăpostește în prezent 20 de copii și un cămin pentru persoane vârstnice cu o capacitate de 40 de locuri, având în dotare trei cabinete: medical, stomatologic și de fizioterapie sprijinite de activitatea unui laborator care prepară medicamente naturiste pentru o gamă largă de afecțiuni. În anul 2003, Părintele Justin pune piatra de temelie a bisericii mănăstirii de maici Paltin Petru-Vodă, cu hramul Adormirea Maicii Domnului, sfințită de PS Calinic Botoșaneanul la 2 noiembrie 2008. Iubitor al cuvântului viu, mărturisitor neobosit al dreptei credințe, Părintele Justin va fi promotorul activității cărturărești a actualei Edituri *Fundația Justin Pârvu*. Primele crâmpie de gând povățuitor ale smeritului duhovnic vor vedea lumina tiparului în cărțile care îi conțin cuvintele de folos, precum și în paginile revistei *Glusul monahilor* îmbunătățită ulterior din punct de vedere grafic și reeditată de Mănăstirea Paltin până în prezent sub numele de *Atitudini*.

Cea mai mare împlinire pentru Părintele Justin a fost, după căderea comunismului, punerea temeliei pentru Biserica închinată martirilor din închisorile comuniste, în poiana copilăriei lui, la Petru-Vodă, în 1991. Stareț și duhovnic, în chilia lui „îngropată în popor“, Părintele Justin era punctul de sprijin în durere.

În vremurile în care trăim, îndemna maicile și călugării din mănăstiri să rămână în lumina lumii. **„Un călugăr care poartă în sufletul lui schima, care poartă rasa, semnele biruinței, trebuie să conștientizeze că aceste biruințe nu vin decât prin suferințe, greutăți, prin necazuri**, că ai venit, frate, ca să aduci aici jertfa ta, să aduci suferințele tale, lupta ta și rănilile tale. Aceasta-i crucea pe care au luat-o miile de călugări ce au căzut în fața Sf. Altar. Aceștia, împreună cu mucenicii închisorilor comuniste, cu rugăciunile lui Valeriu Gafencu, cu nevoițele părintelui Gheorghe Calciu, cu rugăciunile părintelui Ilie Lăcătușu, cu rugăciunile sfinților părinți Antim și Vichentie de la mănăstirea Secu și mulți alții, formează oarecum o părghie de rezistență ortodoxă: *Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat*. Aceasta e pregătirea pentru dincolo“.

**„SĂ TRĂIEȘTI CA UN SFÂNT,
DAR SĂ FII ACOLO UNDE TREBUIE SĂ SFINȚEȘTI!”**

18

Pentru că Părintele Justin mult a iubit, a avut și privilegiul de a fi iubit. Darurile primite de Stareț de la Dumnezeu: dragostea, milostenia, echilibrul, smerenia, înțelepciunea, cumpătarea, mângâierea și vindecarea rănilor trupești și sufletești, bunătatea nemărginită, înainte-vederea, sunt adevărate de cei care au venit la Sfinția sa după ajutor. Starețul vedea sufletul omului cu ochii duhovnicești, îi străvedea întreaga lui viață și pentru aceasta, **ajutorul dat de el oamenilor era atât de lucrător:** „Omul trebuie iubit. Dar ca să-l iubești, trebuie să-l înțelegi. Dacă îl vezi căzut acolo, neapărat trebuie să gândești că trebuie să-i dai o mână de ajutor. Iubirea aproapelui este o lecție de iubire față de Dumnezeu. Dacă nu-l iubești pe cel de alături, dacă nu-l ajuți, nu ești capabil nici să-L iubești pe Dumnezeu. Iubirea aproapelui este prima treaptă spre mântuire, pe treapta asta trebuie să repeți pentru marea iubire de Dumnezeu“.

Părintele Justin i-a hrănit duhovnicește nu numai pe călugări, ci și pe mireni, le-a descoperit voia lui Dumnezeu și „a zidit, a îndemnat și a mângâiat“ (1 Cor. 14: 3).

Părintele spunea: **„Să luăm în viața noastră de bunăvoie crucea durerii“** sau „Șansa noastră e suferința și dragostea pentru convingerile noastre. Și cu asta noi biruim“.

Starețul Justin emana liniște dătătoare de încredere, dar nu o liniște lipsită de griji, ci una care insufla responsabilitate și încredere că ești în stare să înfăptuiești ceva. Părintele a fost un luptător până în ultima clipă a vieții lui împotriva ecumenismului în Biserică și împotriva duhului antihristic ce se lucrează prin noua ordine mondială, ocultă, îndemnând mereu la mărturisire: „Vedeți voi, noi am tăcut prea mult, ne-am făcut prea mult că nu vedem sau nu auzim. Noi încă dormim (...). Să ne rugăm să ne păzească în aceste vremuri și să nu cădem în mreaja înșelării. Un apologet înțelept și un adevărat apostol al vremurilor noastre are discernământul mărturisirii și nu mărturisește cu patimă, fără socoteală, ci știe să se facă tuturor toate, fără să se abată de la Adevăr. El caută mereu să lupte să poată trezi în ceilalți senti-

mentul de apărare a Adevărului. Acesta este rostul mărturisirii lui, dar, din păcate, țara noastră nu are un astfel de mărturisitor la ora actuală. Rostul mărturisitorilor este să se facă ostași ai apărării Ortodoxiei“.

În 2012, arhimandritul Justin mulțumea Maicii Domnului și martirilor, foștilor colegi de suferință, veghetori din Împărăția Cerurilor pentru visul împlinit de a se înălța și la Canal o mănăstire în cinstea celor ce nu mai sunt. Aceasta a fost o împlinire la anii bătrâneților lui ca să spună liniștit precum bătrânul Simeon: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace...“, cântare mult iubită de Părintele Justin.

16 IUNIE 2013, TRECEREA LA DOMNUL

De pe patul suferinței în lupta cu boala pe 7 mai 2013, și-a mângâiat fiicele duhovnicești cu un cuvânt înălțător: „Fiicele mele duhovnicești, am fost și rămânem împreună până la sfârșitul veacului acesta trecător. Rugați-vă liniștite acolo și stați în planul acesta al Maicii Domnului și ne vom regăsi iarăși împreună și vom face gândurile noastre de mântuire pentru viitor. Să fiți binecuvântate și Dumnezeu să vă aline durerea sufletească și trupească și vouă, și mie, și neamului nostru creștin-ortodox. Să fiți binecuvântate în cele dorite!“

Părintele era un învățător nu doar prin cuvinte, ci și prin ceea ce era, prin prezența sa. În urmă cu câțiva ani a venit din Elveția, profesorul și „teologul icoanei“, Michel Quenot, care a spus despre Părintele Justin: „Destul că l-am văzut. În preajma lui simți o bucurie, o căldură, o binecuvântare părintească pe care numai un părinte adevărat ți le poate da“. Era un purtător de Duh capabil să dialogheze ca de la egal la egal cu fiecare, de la copil la intelectual, trecând pe la cea mai simplă țărancă, dar și un om care să participe la suferințele și la bucuriile lor, să pătimească, dar să și râdă împreună cu ei. Într-un sens care făcea parte din existența Părintelui, era și angajarea sa în relația cu fiii săi duhovnicești și cu cei care îl vizitau; **lua păcatele lor în pocăința sa.**

Părintele Justin și-a dat obștescul sfârșit în ziua de 16 iunie 2013, în chilia sa din mănăstirea de maici Paltin Petru-Vodă, unde a viețuit ultimii ani

din viață, în urma unei suferințe dureroase pricinuite de cancerul la stomac. Maicile din mănăstire l-au îngrijit cu dragoste până la sfârșitul vieții Părintelui lor Duhovnicesc. În grija acestora a rămas poate cea mai scumpă avere a Părintelui Justin: orfelinatul de copii și un cămin pentru bătrâne.

20 — Bunul Dumnezeu să ne ajute să ducem mai departe învățătura și pilda vieții Părintelui Justin, rămas în sufletul poporului ca: Duhovnicul neamului românesc.

CONSTANTIN STRĂCHINARU² DESPRE PĂRINTELE JUSTIN PÂRVU: „SE DISTINGEA PRINTR-O ANUME SMERENIE CARE ÎI DUBLA ÎNȚELEPCIUNEA“.

În anii de detenție, am avut ocazia să stau cu Părintele Justin, de care fizic ne-am despărțit, dar suntem convinși că este prezent mereu printre noi și dorim să fie și în voința noastră. Nici noi nu bănuiam atunci că Părintele Justin va ajunge un luminător al Ortodoxiei în Carpații Moldovei. El a tăcut, a gândit și odată eliberat, încet-încet a ajuns să citorească ceea ce vedem astăzi. Părintele Justin crea relații de simpatie, nu de respingere și se distingea printr-o anume smerenie care îi dubla înțelepciunea. **El respira o bunătate și o atracție deosebită pentru cine dorea un sfat.** De ce? Pentru că față de noi, care eram proaspeți studenți intrați în pușcărie, el venea și cu o experiență de front. Trecuse prin abatorul de la Roman în completarea detenției de la Suceava. La Suceava, unde noi am fost duși, s-au înființat imediat camere de anchetă și pușcăria Suceava a devenit și ea un abator al puterii. Nu înșir acum chinurile de acolo, pentru că nu are niciun rost, mai ales că nici părintele niciodată nu vorbea de suferințele lui. Important este să extragem esența lor pe care să o folosim în viața noastră și în creșterea copiilor noștri. Lumea este foarte curioasă să afle despre aceste suferințe în detaliul lor, dar e foarte greu pentru cel care le-a trăit, să le așeze în cuvinte. De aceea și cărțile noastre se dublează de ecoul lor. Fiindcă anchetatorii de acolo

2 Fost coleg de detenție cu Părintele Justin, fragment din cuvântare ținută în cadrul simpozionului *In memoriam Părintele Justin Pârvu*, m-rea Paltin, 2014.

erau din vechea poliție a societății de dinainte – să spunem – ei erau foarte convingși de comuniști de noua ordine și de aceea deveneau niște satrapi de o cruzime și un sadism nemaipomenit.

De acolo ne-am despărțit, ducându-ne anii prin diferite pușcării comuniste și la un moment dat, Părintele Justin a ajuns în Periprava, la tăiat de stuf. Sigur că acest centru avea și unități agricole: când te scotea la munci agricole, când la tăiat de stuf.

Una din închisorile pentru toți deținuții, de care nimeni nu poate face abstracție, a fost Jilava. Această pușcărie era sub pământ, fort în istoria ei, și cam niciun deținut cu ani de închisoare n-a scăpat să nu stea în ea. Dacă erai mai răzvrătit și făceai greva foamei, erai trimis oarecum special la Jilava pentru ameliorarea atitudinii și acolo condițiile erau atât de aspre încât rămânea cine putea.

Aș vrea să subliniez că, cu toată seninătatea și bunătatea lui, dacă stătea în intimitate de vorbă cu Părintele Justin, vedeai durerea din eul său profund la atâtea mârșăvii câte se întâmplă în țara aceasta. Nu stătea cu televizorul în chilie, dar din ceea ce îi spuneau oamenii care veneau să își ușureze sufletul la el, vedea mai mult, vedea realitatea crudă care este în această țară. Iată a trecut un sfert de secol, deci mai mult decât timpul dintre cele două războaie și atâția români își duc viața foarte greu! S-au împrăștiat în lume, familia se clatină, instituțiile Statului se clatină, adevărul a devenit minciună, tradiția e socotită vetustă.

Îndemnul meu este să urmăm exemplul valorilor neamului românesc și să înaintăm pe linia pe care au mers ele, ca să ajungem la demnitatea noastră de români.